

Lieve Rico,

3x afscheid genomen.

Eenmaal grote vakantie.

Eenmaal toen je je baan opzei bij de Rode Draad.

En nu definitief, omdat jij gewoon niet meer verder wilde. Eerst kon ik je veel goeds voor de toekomst wensen, nu kan ik namens velen alleen nog maar terugblikken. Ik kan nog een maal de dingen herhalen die zo vaak tegen je gezegd zijn, maar die je maar niet kon geloven. Nooit vond je jezelf goed genoeg, je perfectionisme was grenzeloos groot, maar je zelfvertrouwen eigenlijk niet zo. Als collega op de Rode Draad en als vriendin daarbuiten heb ik je leren kennen als een wervelende meid, vol dynamiek, altijd vol nieuwe plannen, je kon ze zo gek niet bedenken. Met veel lawaai en bombarie werd dat dan uitgedacht en uitgevoerd. Mislukte er iets of dacht je dat je iemand benadeeld had, dan was je intens verdrietig, en kon je het spoor ineens even kwijt zijn. Toch lukte het je steedsweer tot nu toe om de draad op te pikken. Toen je na lang wikken en wegen besloot om je werk op de Singel op te geven was dat een hele grote stap. Je vond dat werk prettig en je genoot er van, kon ik uit je verhalen opmaken. Toch heb je er toen voor gekozen om meer tijd aan je werk op de Draad te besteden. Vier hele dagen per week gingen we samenwerken. De geluiden die je begeleidden klinken nog helder in mijn hoofd. Je klakkende hoge hakken, het getrippel van Tommy, de slag waarmee je je rugzak op je bureau kwakte, dan de manier waarop je duidelijk maakte in welke stemming je die dag was, het verbluffende tempo waarmee je op de computer typte, de uitspraak van je vreemde talen, de manier waarop je de vrouwen te woord stond die bij de Rode Draad binnenkwamen, kortom je ongelooflijke charme, je scherp inzicht, je spontaniteit. Lieve Rico, eigenlijk kan ik door blijven gaan met te zeggen hoe we je bewonderd hebben als collega en als vriendin en hoeveel we altijd van je zullen blijven houden. We vinden dat je ons veel te jong verlaten hebt. We zijn erg verdrietig dat je studie je niet datgene heeft geboden waar je misschien op gehoopt had. Dat je pijn groter was dan je kracht om verder te gaan, kwam voor velen onder ons toch nog onverwachts. Er zit niets anders op dan je keuze te respecteren. Het feit dat jij dit zelf wilde is voor ons een troost. Ik zelf zal je missen als liefhebster van macrobiotisch eten. Ik vond het heerlijk om dat met je te delen. Wat wilden we graag gezond en helder zijn he meid. Wat genoot ik als mensen op straat riepen: "he moeder wat heb je een mooie dochter!" Het enige vervelende daarvan vond ik dat ik ineens echt 43 was. Maar verder voelde ik me apetrots. Mijn eigen dochters vonden je fantastisch, dus had ik er drie. Lieve meid, ik hoop dat je gevonden hebt wat je zocht, Rust en erkenning. Je hoeft niets meer. Je hoeft jezelf niet meer uit te putten. Ik hoop dat je er ooit achter zult komen wie je bent, wat je was. Een prachtige meid, een dynamische motor, een te gekke vriendin, een hele goede vakvrouw. Wij weten het wel. Nu jij nog.

Er rest mij niets anders meer dan dit derde afscheid af te ronden.

Bedankt voor alles wat je ons gegeven en geleerd hebt.

Vaarwel en tot ziens.